

Отже, відповідальність за ст. 320 КК несуть як службові, так і інші особи, які у зв'язку з виконанням своїх службових або фахових обов'язків повинні додержувати зазначених правил. Вчинення особою умисного порушення правил у сукупності зі службовими злочинами кваліфікується за ст. 320 та ст.ст. 364, 367 чи 368 КК України.

Класифікація злочинів

Невмержицька Н.М., студент ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Кісілюк Е.М.*

Кримінальне право як наукова дисципліна вивчає, головним чином, злочин і покарання. Злочин і покарання - це дві сторони всього кримінального права і законодавства. Саме ці дві кримінально-правові інституції визначають і утворюють зміст, характеристику, особливості, завдання та потребу кримінального законодавства, кримінально-правової охорони, кримінального правосуддя.

Поняття злочину є одним з центральних у кримінальному праві. Всі інші його інститути так чи інакше обертаються довкола нього, розкриваючи зміст окремих елементів, що характеризують його. Тому також важливим є класифікація злочину.

Класифікація в кримінальному законодавстві - це специфічний прийом юридичної техніки, що представляє собою розподіл закріплених правових положень за єдиним критерієм на певні категорії (групи, види), що володіє нормативно-правовим характером і має на меті однакове розуміння і застосування кримінально-правових інститутів і норм.

Без правильної, обґрунтованої класифікації складно забезпечити соціальну цінність закону, іншого правового акту як елементу системи нормативного регулювання, об'єктивність і стійкість його існування, ефективність використання, тому ця тема стала особливо актуальною зараз.

Класифікація дозволяє прослідкувати чи є зв'язок між окремими групами злочинів [1].

Під класифікацією злочинів розуміють поділ їх на групи залежно від того чи іншого критерію.

Можна виділити такі основні види злочинів: за ознаками та видами об'єкта злочину (щонайменше 20 видів за розділами Особливої частини ККУ: злочини проти життя та здоров'я особи, злочини проти власності й ін.); за наявністю чи відсутністю предмета злочину (предметні (ст. 185) та безпредметні (ст. 296); за формами вини (умисні, необережні та злочини з подвійною формою вини); за мотивами вчинення (з корисливих мотивів, хуліганських, з інших особистих мотивів та ін.); за суб'єктом (злочини із загальним суб'єктом і спеціальним); за ступенем тяжкості наслідків та ін.

Однак розвиток кримінального права останнім часом нерозривно пов'язаний із завданням індивідуалізації кримінальної відповідальності і покарання залежно від тяжкості злочину. Кримінальні кодекси багатьох зарубіжних країн класифікують злочини в залежності від їх тяжкості.

Саме така класифікація міститься в ч. 1 ст. 12 КК, в основу якої покладено ступінь його суспільної небезпеки, що виражається в санкціях статей. В Кримінальному кодексі 1960 року не було чітко визначеної системи класифікації злочинів, що створювало певні ускладнення на практиці.

При класифікації злочинів враховуються максимальний вид та розмір покарання, передбачені в кримінально-правових нормах Особливої частини

КК, а не ті, які визначаються судом при призначенні покарання для певної винної особи. Поряд з матеріальним критерієм класифікації законодавець у ст. 12 КК передбачає й її формальний критерій - певний вид і розмір покарання, типовий, такий, що найбільш повно відображає тяжкість конкретної групи злочинів. Так, для злочинів невеликої тяжкості закон передбачає, як граничний критерій, покарання у виді позбавлення волі на строк не більше десяти років, а для інше, більш м'яке покарання; для злочинів середньої тяжкості - покарання у виді позбавлення волі на строк не більше п'яти років; для тяжких злочинів - покарання у виді позбавлення волі на строк не більше десяти років, а для особливо тяжких - покарання у виді позбавлення волі понад десять років або довічного позбавлення волі [2].

Аналіз чинного КК України дає змогу зробити висновок про те, що закріплена у ньому класифікація злочинів має значення для вирішення низки правових питань. Зокрема, вона спрощує редакцію Загальної та Особливої частин КК України, впливає на призначення покарання, звільнення від кримінальної відповідальності, звільнення від відбування покарання, заміну невідбутої частини покарання більш м'яким, погашення судимості, застосування обставин, що виключають злочинність діяння, кваліфікацію злочинів.

В основу класифікації покладено критерій, що відбиває матеріальну сутність злочину як соціального явища і має певну градацію щодо його змісту, - тяжкість злочину, небезпечність для суспільних відносин, охоронюваних кримінальним законом [3, 4].

Не існує злочину без покарання та покарання без злочину. Аналізуючи два центральних інститути кримінального права України можна зробити висновок, що покарання має на меті не тільки кару, а й виправлення засуджених. Друга мета-це перевиховання засудженого. Третя мета-попередження вчинення нових злочинів як засудженими так і іншими особами.

Список використаних джерел:

1. Юридичний електронний журнал
2. Кримінальний Кодекс України
3. Вісник Асоціації кримінального права України, 2013, № 1(1)
4. Кривоченко, Л. Н. Класифікація злочинів за ступенем тяжкості у Кримінальному кодексі Украї-ни, К. : Юрінком Інтер, 2010.

Організатор злочину за законодавством України і зарубіжних країн

Негода К.О., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Катеринчук К.В.*

Організатор займає найвищу ланку в ієрархії злочинного угруповання. Довкола його фігури залишаються невирішеними питання про ступінь його суспільної небезпеки з-поміж інших співучасників, про притягнення до кримінальної відповідальності та звільнення від неї [1]. За чинним Кримінальним кодексом України згідно з ч. 3 ст. 27 організатором є особа, яка організувала вчинення злочину (злочинів) або керувала його (їх) підготовкою чи вчиненням. Організатором є також особа, яка утворила організовану групу чи злочинну організацію або керувала нею, або особа, яка забезпечувала фінансування чи організувала приховування злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації. А за ч. 1 ст. 255 КК України кримінальна відповідальність настає за створення злочинної організації з метою вчинення тяжкого чи особливо тяжкого злочину, а також керівництво такою організацією або участь у ній, або участь у злочинах, вчинюваних такою організацією, а також організацію, керівництво чи сприяння зустрічі (сходці)